

Πλάτ. γιόττος Πελοπν. (Κατσουλαίικ.) γιόφος Χίος γιόπος Χίος γιόθε Τσακων. γιόθρε Τσακων. γιόθος Νάξ. (Βόθρ.) Σέριφ. γόθος Ζάκ. Νάξ. Πελοπν. (Ἀνδρούς. Μάν. Ξεχώρ.) ἀγιόθος Μήλ. διόθος Κρήτ. (Πρασ. Σέλιν. κ.ά.) γόθος Πελοπν. (Συκιὰ Λακων.) ζοχός Πελοπν. (Ἀράχ. Οἶν.) ζόχους Θεσσ. (Βαθύρρ.) γιάθος Λευκ. ἀγιάθος Θήρ. Κύθηρ. διάθος Κεφαλλ. ζάθος Ἡπ. Θράκ. (Αἶν.) Καστ. Λευκ. — Α. Βαλαωρ., Ἔργα, 3,378—Λεξ. Βλαστ., 438 ζάχους Στερελλ. (Ἀκαρναν.) ἔτθος Κάλυμν. γιάτο τό, Τῆν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἰο ν θ ο ς. Βλ. Φ. Κουκουλ. εἰς Ἀθηνῶν, 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ., 84. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 1,161 249.2,327,355. Ὁ τύπ. ζάθ ο ς ἐκ τοῦ διάθ ο ς. Πβ. Μ. Φιλήντ., Γλωσσονγ., 1,148. Ὁ τύπ. ζάχ ο υ ς ἐξ ἀμαρτ. διάχ ο υ ς καὶ διάχ ο ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ διάθ ο ς δι' ἀνομ. Ὁ τύπ. ζοχός διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐκ τοῦ διόθ ο ς κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ὁμων. σόχ ο ς - ζόχ ο ς - ζοχός.

1) Ἡ προνόμφη τοῦ ἐντόμου Ὑπόδερμα τοῦ βοῦς (Hypoderma bovis), τῆς οἰκογ. τῶν Οἰστριδῶν (Oestridae) πολλαχ.: Ἡ γίδα μου εἶναι γιομάτη γιόθ-θους Εὐβ. (Κουρ.) Τὰ γίδια γιόμισαν γιότους Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πιάσανε τὰ γίδια γιότους Πελοπν. (Πλάτ.) Οἱ διόθοι βγαίνουνε τὰ πρωτοβρέξια Κρήτ. (Πρασ.) Τ' ἀδύνατα τὰ γίδια κὶ τὰ γιλάδια βγάξ' ν ζόχοι. Πιάν' ν ἕνα σὲ λήξ' ν τοῦ κουρμὶ τ'ς Θεσσ. (Βαθύρρ.) || Φρ. Μὲ τρώει ὁ γιόθος μου (μὴ ὑπακούων εἰς τινὰ κινδυνεύω νὰ δαρῶ ἐκουσίως) Εὐβ. (Ὀρ.) || Ποίημ.

Δὲν εἶναι κοῖμα, λιγδερό 'ς τ' ἀχούρι νὰ κυλιέται, ν' ἀναχαράξῃ βάρυπνο, νὰ τὸ τρυποῦν οἱ ζάθοι καὶ νὰ περνᾷ 'ς τὸν κάματο τοῦ λιναριοῦ τὰ πάθη;

Α. Βαλαωρ., Ἔργα, 3,378. Συνών. β ο ὕ γ κ ρ ι, γ ι ο θ ἄ ρ ι, γ ι ὅ θ ι, ὄ γ κ ρ ο ς. 2) Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐντόμου τούτου προκαλουμένη νόσος ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν βοῶν καὶ τῶν αἰγῶν, ἐκδηλουμένη δὲ διὰ μικρῶν ἐξογκωμάτων ἐκατέρωθεν τῆς σπονδυλικῆς στήλης πολλαχ. καὶ Τσακων. (Χαβουτσ.) Πβ. ἀ ν ε μ ἰ σ τ α κ α ς Ι. Συνών. ὄ γ κ ρ ο ς. β) Κατ' ἐπέκτ. ἀδύνατος, ἐπὶ αἰγοπροβάτων Σάμ.: Ἀπ' αὐτόνι τοῦ γιόθου τί πιριμέν'ς; 3) Μικρὰ ὀπὴ ἐπὶ κατειργασμένου δέρματος βοῶν ἢ αἰγῶν ὀφειλομένη εἰς τὴν ὥς ἄνω νόσον πολλαχ.: Ἡ σφαξα τὸ δρόγο γιὰ νὰ κάμω 'να δουλούμι, μὰ εἶναι ἡ προβιά δου ὄλο γιόθους Κρήτ. (Σητ.) Ἡ προβιά τοῦ ριφιού 'εν εἶναι γαλή, εἶναι γ-γεμάτη γιόθ-θους Κῶς. Νὰ 'χῃς τὸ νοῦ σου μὴ σοῦ δώση κανένα τομάρι τσ' ἔχει ὄθους Πελοπν. (Ξεχώρ.) || Ἄσμ.

Ἀπὴς γεράση ἄθρωπος, κάνει ὁ μυαλός του γιόθους, μιλεῖς του καὶ σὰ νὰ χτυπᾷς εἰς τὸ χαράκι γρόθους

Κρήτ. 4) Μικρὸν ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἀκμὴ Ζάκ. Κάρπ. Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) Ρόδ. Σύμ. Χίος: Ἡ μούρη της εἶναι γ-γεμάτη γιόθ-θους Καρδάμ. Ἐχει τὸ πρόσωπο γεμάτο γιόθ-θους Ρόδ. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς 'ιὰ τῆς κόρης εἶναι γ-γεμάτο γιόθ-θους Κάρπ. 5) Ἀπόστημα ὀδόντος Μύκ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θεοφρ. Ἰδρ., 16: «ἐπάρσεις ἰονθώδεις».

γιόκ μόν. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) γιόχ Πόντ. (Ἀντρεάντ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. γ ο κ = ὄχι.

Ὅχι ἐνθ' ἀν.: Γιόκ 'κ' εἶδα τον (ὄχι δὲν τὸν εἶδα) Πόντ. (Τραπ.) Γιὰ νὰί 'πέ, γιὰ γιόκ (ἢ συμφώνησε ἢ ἀρνήσου) αὐτόθ. Βερεσέ γιόκ! Στερελλ. (Εὐρυταν.) Ὁ εἰς ἔλεον, ἐσὺ ἐπέρασες ἀδαμερέαν, ὁ ἄλλος ἔλεον, γιόχ ἐσὺ ἐδέβες ἐκειμερέαν (ἀδαμερέα = ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἐκειμερέα = ἀπ' ἐκεῖνο τὸ

μέρος) Πόντ. (Ἀντρεάντ.) Γιόκ νὰ γένω! (εἶθε νὰ ἀποθάνω· ἀρὰ) Μακεδ. (Νάουσ.) || Παροιμ. φρ. Μάλτα γιόκ! (σκωπτικῶς μὲν ἐπὶ τῶν Τούρκων, ὡς ἀδαῶν ναυτικῶν, μὴ δυνηθέντων κατὰ τὴν παράδοσιν νὰ ἀνεύρουν διὰ πλοίου τὴν Μάλταν, παιγνιωδῶς δὲ ὑπὸ τοῦ λαοῦ πρὸς δῆλωσιν μὴ ἀνευρέσεως ζητουμένου τόπου) πολλαχ.

γιόκάκι τό, ἐνιαχ. γιοκάτσι Κύθν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γ ι ὅ κ α ς.

Θωπευτ., ὁ μικρὸς παῖς, εἰς προσφώνησιν: Ἐλα, γιοκάτσι μου! Συνών. γ ι ο κ α λ ἄ κ ι.

γιοκαλάκι τό, ἐνιαχ. γιουκαλάκι Κρήτ. (Σφακ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ι ὅ κ α ς παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ ι ο ὕ κ α ς, διὰ διπλοῦ ὑποκορισμοῦ ἐκ τῶν καταλ. - ἄ λ ι καὶ - ἄ κ ι.

Θωπευτ., ἐντονώτερον τοῦ γ ι ὅ κ α ς Ι, τὸ ὅπ. βλ.

γιοκάρι τό, Τσακων. (Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ι ὅ κ α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ ρ ι.

Θωπευτ., ὁ υἱός: Τὸ γιοκάρι μ'!

γιοκαρος ὁ, ἐνιαχ. γιοκαρους Λεσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ι ὅ κ α ς καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. - ἄ ρ ο ς. Εὐτραφὲς βρέφος, καλῶς ἀνεπτυγμένος υἱός.

γιόκας ὁ, ὑγιόκας Αἰγίν. Ἡπ. (Μαργαρ. Ριζοβ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀετόλοφ. κ.ά.) Θράκ. (Αἶν. Μέτρ.) Ἴων. (Κρήν. Σμύρν.) Κεφαλλ. (Λειξούρ.) Κυδων. Κύθηρ. Λῆμν. Μακεδ. (Ἀρν.) Προπ. (Μαρμαρ.) γιόκας σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) γιόκα Τσακων. (Χαβουτσ.) γόκας Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Ἡπ. (Μαργαρ.) Μακεδ. (Γαλατ. Δασοχώρ.) Πόντ. (Τραπ.) γιόκ-κας Κύπρ. γιόκας Ἡπ. (Δρόβιαν.) ὑγιόκας Ἀστυπ. Κρήτ. Πόντ. Ρόδ. Χίος (Πισπιλ. κ.ά.) ὑούκας Ἀμοργ. Πόντ. (Τραπ.) Ρόδ. γιούκας Ἀστυπ. Ἴων. (Βουρλ. Κρήν. Κάτω Παναχ.) Κρήτ. (Πεδιάδ. Σέλιν. Σφακ. κ.ά.) Κῶς (Κέφαλ.) Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πάτμ. Πόντ. (Τραπ. Τρίπ.) Ρόδ. Σύμ. Σῦρ. Τῆλ. Χίος (Βροντ. Ὀλυμπ. Πισπιλ. Φυτ. κ.ά.) — Γ. Ψυχάρ., Ρωμαϊκ. θέατρ., 108 γιόκ-κας Κύπρ. λιούκας Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ι ὅ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὑ γ ι ὅ ς, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. - ὅ κ α ς, διὰ τὴν ὅπ. πβ. ἀ δ ε ρ φ ὅ κ α ς, ἀ ν ι ψ ι ὅ κ α ς. Ὁ τύπ. ὑ γ ι ὅ κ α ς μόνον εἰς τραγούδια κυρίως παλαιά. Οἱ τύπ. εἰς - ο ὕ κ α ς κατ' ἀναλογίαν πιθαν. πρὸς τὸ π α π π ο ὕ κ α ς. Πβ. μα μ μ ο ὕ κ α Βλ. καὶ P. Kretschmer, Lesb. Dial., 352.

Θωπευτ., ὁ υἱὸς καὶ μάλιστα ὁ μονάκριβος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.): Καλῶς τὸ γιόκα μου! Τί μοῦ κάνεις, γιόκα μου; Νὰ χαρῶ ἐγὼ τὸ γιόκα μου! κοιν. Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ γιούκα σου Ἀστυπ. Μὲ τὴν εὐκὴ μου, γιόκα μου! Πελοπν. (Κυνουρ.) Ὁ τεμπέλης ὁ γιόκας δὲν τὸ κουνάει ρούπι πὸ τὸ σπῖτι. Πελοπν. (Παιδεμέν.) Κάνει τὴ νύχτα μέρα 'ς τὴ δουλειά, γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὸ γιόκα της δετόρο Ἰθάκ. Μεγάλωσε ὁ γιόκας του καὶ βῆκε 'ς τὰ κλοτσᾶτα (ἐπὶ ἀνυπακοῆς) αὐτόθ. Μῆμ-μου χολτζᾶς γιούκα μου! (χολτζᾶς = χολιᾶς = λυπεῖται) Ἀστυπ. Τὸν ἐπιάσανε, παιδάκι μου, τὸ γιόκα μου οἱ ἀποκαρῶμένοι οἱ Γερμανοὶ Πελοπν. (Βερεστ.) Ἐλα, γιόκα μου, νὰ σοῦ βάλω τὸ πιπί σου (πιπί = ἔνδυμα) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σαίρου τὸν ὑγιόκα σου, τσ' ὁ Ουγιός νὰ δώτση νὰ πάρῃ πολ-τὲς 'περέτιττες σάν ἀὴν γόρην-μου (θαίρου = χαίρου, 'περέτιττες = ὑπηρετίσσεις, ὑπηρετίριες' ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. Ὁ γιόκ-κας, ὥστε νὰ 'ρτῇ ὁ βασιλέας, ἐγίνηκεν ἴσα μὲ τζεῖν' τὰ μωρὰ ποῦ ἐν'

τριῶ χρόνων (ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Ἐγώ, ἂν πάω, γιὰ σένα θὰ πάω, γιέ μ', κι ἂν ἀπομείνω, γιὰ σένα θ' ἀπομείνω, γιόκα μ', γιὰ νὰ μὴν κρυώσης Α. Παπαδιαμάντ., Χριστουγενν. διηγ., 85 || Παροιμ.

ἽΟταν κοιμᾷτ' ὁ γινόκας μας, ψωμί δὲ μᾶς γυρεύει (εἰρων., ἐπὶ παίδων, οἱ ὅποιοι παύουν ν' ἀτακτοῦν μόνον ὅταν δὲν δύνανται νὰ πράξουν ἄλλως) πολλὰχ.

Σὶ παντρεῦον, γιόκα μου, κὶ κρῖμα 'ς τὰ κουφέτα (ἐπὶ οἰκονομικῆς θυσίας, ἀνυχκίας μὲν, ἀλλ' ἐλάχιστα ἐπωφελοῦς) Θεσσ. κ.ά. || Ἰσμ.

— Περάτες, δὲ δὸν εἶδετε κ' ἐμένα τὸν ὑγιό μου;

— Εἶδα το δὸν ὑγιόκα σου σὲ μαρμαρένιο ἀλώνι. Κρήτ.

Εἰς τὸ Τυβάκι τό 'λεγε μιὰ Σφακιανὴ κοπέλα κ' ἔκλαιγε τὸν ὑγιόκα τση κ' ἔκλαιγε τὸν ὑγιό τση αὐτόθ.

Διαβάτες μου, περάτες μου, καλοὶ μου στρατοκόποι, μὴν εἶδατε τὸ γιόκα μου, τὸ γιό μου τὸ λεβέντη; Εὔβ. (Στρόπον.)

ἽΕννοια σου, γιόκα μου, ἔννοια σου, κι ἂς εἶν' ἐμὲ τις χαρὲς σου Εὔβ.

Μετὰ χαρᾶς σου, γιούκα μου, | νὰ βάλω καὶ τήφ-φού-σταμ-μου Ρόδ.

Τσοιμᾶται τ' ἄστρον τῆς αὐγῆς, τσοιμᾶται νιόφ-φεγ-γάριν, τσοιμᾶται ὁ νόκας μου εἰς ἄσπρομ-μαξιλ-λάριν (ἐκ βαρυκαλ.) αὐτόθ.

ἽΕσέν, κυρά μου, ὁ γιούκας σου δὲν ἔδει ἀρρωστία, ὁμορφήν γόρην ἀγαπᾷ, κ' ἐκείνη δὲν δόθ-θέλει αὐτόθ.

Τί ἔχεις, γιούκα μου, καὶ κλαῖς καὶ μοῦ 'ρκες πικραμένο; ἽΙων. (Κρήν.)

Σὰμ βερπατῇ ὁ γινόκας μου, τρίζ-ζουν δὲ καλδιρίμια, τρίζ-ζουν δὲ Πόλης τὰ τζαμιά, τῆς Σμύρνης τὰ γεφύρια Μεγίστ.

ἽΑγιε μου Γιάννη Πρόδρομε καὶ βαφτιστὴ τοῦ γιού μου, μὴν εἶδες τὸν ὑγιόκα μου καὶ τὸν διδάσκαλό σου; (περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἀπὸ τὸ ἄσμ. τοῦ «θρήνου τῆς Παναγίας») Προπ. (Μαρμαρ.) Τὸ ἄσμ. εἰς παραλλαγ. καὶ ἀλλαχ.

Γλέπεις ἐκεῖνο τὸ γυμνὸ καὶ τότε ξεμαλλιάρη, ὅπου φορεῖ 'ς τὴν κεφαλὴ ἀγκάθινο στεφάνι;

ἽΕκεῖνος εἶν' ὁ γιούκας σου κ' ἐμένα ὁ δάσκαλός μου (ὁμοίως ἐκ παραλλαγ. ἀπὸ τὸ αὐτὸ ἄσμ., ἢ ἀπάντησις τοῦ ἐρωτηθέντος Ἰωάννου Προδρόμου) ἽΙων. (Βουρλ.)

Κυρά μου, τὸν ὑγιόκα σου γράμματα νὰ τὸν μάθης, νὰ βαῖνη, νὰ καλοναρχᾷ, νὰ βγαῖνη νὰ διαβάξῃ (ἀπὸ ἄσμ. καλάνδων) Λῆμν.

Κυρά μου, τὸν ὑγιόκα σου τὸ μοσκαναθρεμμένο τὸν ἔλουσες, τὸν χτένισες καὶ 'ς τὸ σκολειὸ τὸν στέλνεις (ὁμοίως ἐκ καλάνδων) Κυδων.

ἽΑς ποῦμ' κὶ γιὰ τοῦ γιόκα σας κανέ' καλὸ τραγούδι, οὐ Θιὸς νὰ τοῦ βουλυχρουνᾷ κὶ νὰ τοὺν στιριγιώνῃ

Λῆμν. Συνών. γι ο κ α κ ι, γι ο κ α λ α κ ι, γι ο κ ε λ ι.

β) Θωπευτ., καὶ ἐπὶ μὴ συγγενείας, ὡς προσφώνησις εἰς παῖδας ἢ νέους συνήθως, ἀλλὰ καὶ μεγάλῃς ἡλικίας, ὑπὸ τῶν γεροντοτέρων σύνθηθ. γ) Εἰρων., ὁ ἄσωτος, ὁ κακὸς υἱὸς Κε-φαλλ. κ.ά.

ἽΗ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιόκας καὶ ὡς ἐπών. ἽΑθῆν. Θράκ.

(Φέρ.) Μακεδ. (Καβάλλ. Νιγρίτ.) Πελοπν. (Καλάμ. Τρίπ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Τοῦ Γιόκα τὸ Πυργὶ Πελοπν. (Γύθ.)

γιοκέλι τό, ἐνιαχ. γιουκέλ' Λέσβ. (Πάμφιλ.)

ἽΕκ τοῦ οὐσ. γι ο κ α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ λ ι. Γι ο κ α ς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐν' ἄν.: Γιόκα μ' γιουκέλ' μ'!

γιοκλαμᾶς ὁ, Κρήτ. (Νεάπ.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.)

γιοκλαμᾶς ἽΙμβρ.

ἽΕκ τοῦ Τουρκ. γ ο κ λ α μ α = ψηλάφησης, ἐξέτασις, ἐπιθεώρησης.

1) ἽΕπὶ ἀστυνομικῆς, δικαστικῆς ἐνεργείας, σωματικῇ ἢ κατ' οἶκον ἔρευνᾳ, ἐπιθεώρησις Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.)

2) ἽΑναθεώρησις, ἐπαλήθευσις μετρήσεως, ὑπολογισμοῦ, λο-γαριασμοῦ ἽΙμβρ. 3) Διαπόμπευσις, διχασμὸς Κρήτ. (Νεάπ.): Τὸν ἤπιασε ὁ δραγάτης κ' ἤκλεφτε πορτοκάλια καὶ τοῦ 'καμε ἓνα γιοκλαμᾶ 'ς τὸ χωριό, πού δὲ λέγεται.

γιοκλαντάρω ἐνιαχ. γιοκλαδάρω Κρήτ.

ἽΕκ τοῦ ρ. γι ο κ λ α ν τ ῖ ζ ω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ρ. λήγοντα εἰς -ά ρ ω.

1) ἽΕρευνᾶ, ἐξετάζω: ἽΙσμ.

Γυρίζει τὸ σκυλλὶ νὰ γιοκλαδάρῃ, γυρίζει νὰ μετρήσῃ πλήσι' ἀσκέρι, πόσες χιλιάδες σέρνει νὰ κατέχῃ

Συνών. γι ο κ λ α ν τ ῖ ζ ω. 2) Περιφέρομαι, κ ὁ β ω β ὁ λ τ ε ς: Δέ μοῦ λέεις, ἐπαδὰ ἀπόξω ἀπὸ τὸ σπίτι θὰ γιοκλαδάρῃς; Ποῦ γιοκλαδάρει;

γιοκλαντίζω ἽΙων. (Βουρλ.) γιοκλαδίζω Θράκ. (Μά-δυτ.) γιοκλατίζω Κύπρ.

ἽΕκ τοῦ Τουρκ. γ ο κ λ α μ α κ = ψηλαφῶ, ἐξετάζω, ἐπι-θεωρῶ.

Γι ο κ λ α ν τ ῖ ζ ω 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: ἽΕγιοκλατίσεν του ὁ ζαπτιές, ἀμ-μὰ 'έν ἡῶρε τίποτε Κύπρ. ἽΗ ἀστυνομία ἐγιοκλατίσεν οὐλ-λον τὸ σπίτιν αὐτόθ. Νὰ γιοκλαντίσῃς μιὰ ματιά, νὰ δῇς τί κάνουνε ἽΙων. (Βουρλ.) || ἽΙσμ.

Τὸν κόσμον 'πολογιάσαν τον καὶ πκιὸν τὸν γιοκλατίζουν 'ς τὴν φυλακὴν ἐβάλαν τον κ' εὐθὺς τὸν ρωμανίζουν

(Ἵπολογιάσαν = κατεδίωξαν, ρωμανίζουν = ἐγκλείουν ἀ-σφαλίζοντες τὴν θύραν) Κύπρ.

γιολαντίζω Θράκ. (Γάν. Γανόχ.) γιολαδίζω Α.Ρουμελ.

(Μεσημβρ.) γιολαντίζου Σκυρ. γιολαδίζου Λέσβ. γιολα-τίζω Μεγίστ. γιολαντῶ Καππ. (Φλογ.) γιολατῶ Καππ. (Φλογ.)

ἽΕκ τοῦ Τουρκ. γ ο λ λ α μ α κ = στέλλω, ἀποστέλλω.

1) Στέλλω, ἀποστέλλω Καππ. (Φλογ.): Τὸ παιδὶ ἄλλο δὲν τὸ γιολατᾷ 'ς σὰ κιοκλιούχια (τὸ ἀγόρι πιά δὲν τὸ στέλνει στὰ γαλλόπουλλα) Γιολάτ' σεν 'ς σὸ παππᾶ μ' χαρτὶ ἐγῶνα νὰ φύω 'ς σὸ χωριό. 2) ἽΕκδιώκω, φυγαδεύω Α. Ρουμελ. (Με-σημβρ.) Θράκ. (Γάν. Γανόχ.) Καππ. (Φλογ.) Λέσβ. Μεγίστ.: Μή, Μαρτίνη μου, μὴ μὲ γιολαντίξῃς, ἐγὼ γιὰ σένα ἦρτα!

Γανόχ. Γιουλάά'σι μας οὐλ' σβάρνα, τσ' ἀπονμείναν μονναχοὶ δουν Λέσβ. 3) Προετοιμάζω τὴν ἀναχώρη-σιν κάποιου Σκυρ.: Θέλου νὰ γιολαντίσου τὸν ἄντρα μου, γιὰτ' θὰ φύῃ σύνανγο (= πολὺ πρωτῆ).

γιολάρισμα τό, ἀμάρτ. γιογλάρισμα Κρήτ. (Σητ.)

ἽΕκ τοῦ ρ. γι ο λ ᾶ ρ ω (Ι).

ἽΕπίμονος προτροπὴ, παρακίνησης πρὸς τινα νὰ φύγῃ:

